

Milí přátelé a příznivci Mariánských Radčic, první postní neděle je za námi. Krátce jsme mohli číst a slyšet, že Ježíš byl veden Duchem na poušť a byl zde pokoušen od Satana. Dnes bychom to asi nazvali lockdownem a tak je nám to dobře známé. Ježíšův 40 -ti denní lockdown byl zaměřen na přípravu jeho mise a zvěstování. Přesto musíme tuto pouštní zkušenost Ježíše blíže vnímat v souvislosti s Markovým evangeliem. V našem úryvku jde hlavně o to, že Bůh potvrzuje, že Ježíš je jeho milovaný syn, v němž má zalíbení. Následující 40 –ti denní pouštní zkušenost, do níž je Ježíš veden Duchem, už nevypadá tak přívětivě. Ve skutečnosti je poušť zcela něco jiného, než přívětivé místo pro člověka, je spíše ohrožující, přinášející obavy a vyzývající. Když odhlédneme od počtu dní, prožívají lidé současný lockdown jako existenční výzvu.

Prožíváme poušti podobnou dobu, ve které není nic, jak jsme byli zvyklí. Kontakty jsou omezeny, lidé onemocní či umírají, pohybový rádius a svoboda jsou omezeny. Přitom stále přibývají nové Jobovy zvěsti, mínění a rady zaručených odborníků, čísla, fakta mutace a z toho plynoucí opatření určují naše dny. Podívejme se do Ježíšových časů, i tam můžeme konstatovat, že v jeho časech existoval útlak, nouze a utrpení, společenské boje. Byl život za nesnesitelných podmínek. Ale také existovala naděje a touha po uzdravení, po příklonu, společenství a nakonec i po vykoupení. Toto vrcholí v naději na příchod předpovězeného mesiáše, který je očekáván jako zachránce. Evangelista tak neztrácí čas a zprostředkovává nám jádro Ježíšova poselství: „Čas se naplnil, přiblížilo se boží království. Obráťte se a věřte evangeliu!“ (MK 1,15) Lidé, tehdy po této výzvě, toužili po povzbuzení. Je to touha, kterou my lidé vzájemně dobře známe: po fyzické blízkosti, po rodinném setkání, setkání s přáteli a milými lidmi, po návratu rovnováhy mezi prací a rodinou, návrat předpandemického stavu, po cestování, kultuře, perspektivě, po lehkosti života. V tom jsme všichni zajedno. Také my zde v Mariánských Radčicích po tom toužíme, zase slavit normálně bohoslužby, otevřít náš dům hostům, naše křesťanství opět prožívat s ostatními lidmi a zvěstovat naši víru. Vždyť konečně křesťanství znamená boží solidaritu v životě a nejistých časech ale i v dobách štěstí a spokojenosti v životě a konání dobra. Proto není křesťanská víra žádná vedlejší věc bez místa v lidském společenství. Proto víra neznamena: „ Bůh je s tebou, když...“ nýbrž víra znamená, důvěřovat tomu, že i my můžeme prožít čas na poušti v důvěře v tohoto Boha, jehož příslib nemůže být zničen, protože jsme jej dostali navždy. Věřit v tohoto Boha Ježíše Krista pro mne znamená, že Bůh nám činí dobře a proto nám daroval svého Syna. Bůh má pro nás lidí takovou budoucnost, i když mu v současnosti mnoho lidí nevěří. Apoštol Pavel

říká v listě Římanům: „ Myslím totiž, že utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání se slávou, která se má zjevit na nás.“ (Řím 8,18)

Vstupme s důvěrou a nadějí do této doby. Uvědomělé prožívání 40 denní postní doby, čtení Písma, momenty patření a solidarity s lidmi v nouzi mohou naše kroky duchovně provázet.

V jednom rozhovoru v časopisu „Christ in der Gegenwart“ č. 8 s Anetou Schavan říká ona: „ Je to chybné, že se stále více dělá, jako by stálo křesťanství na konci svého významu. Spíše souhlasím se zakladatelem hnutí Sant Egidio Adreem Riccardi, který říká: „Křesťanství je perspektiva, žádná retrospektiva.“ Jde mi o to, že máme být jako křesťané zvědavější na budoucnost.“

Vidím to také tak.

Pozdravujeme Vás z Mariánských Radčic a doufáme, že budeme moci 22. května oslavit Christoferovo kněžské svěcení. Také se těšíme na setkání, oslavy a slavnosti, zde či kdekoliv se setkáme.